

Og vil du huske imorgen Formiddag at telefonere til Samuelsen! Han skal faa nærmere Besked om, naar jeg kan modtage ham.“

Da Enslevs Husholderske, lille Jomfru Jensen, havde ordnet alt for Natten og fra Soveværelset kom tilbage til Spisestuen, fandt hun til sin Overraskelse endnu Frøken Evaldsen derinde.

„Ja, De ser paa mig, Jensen; men jeg har bestemt mig til at blive. Jeg synes ikke rigtigt om Enslevs Udseende. Der maa nogen vaage i Nat, og De har nok at gøre om Dagen. Pigerne ogsaa.“

„Frøkenen behøver saamænd ikke at være bange. Jeg hører det i samme Sekund, Herren ringer.“

„Jeg bliver her nu alligevel. Jeg sætter mig ind i den store Lænestol i Salen. Der kan han ikke høre mig. Dersom der ikke bliver Brug for mig i Løbet af Natten, skal De slet ikke sige, at jeg er bleven her.“

„Men der er jo koldt, Frøken! Skal jeg saa dog ikke lade Ellen-Katrine fyre op?“

„Det behøves ikke. Skaf mig blot et Tæppe og en Pude!“

Jomfru Jensen, der var en bred og sat Dværgeskikkelse med en Kæmpes Hoved, vidste af Erfaring, at hun lige saa godt kunde falde til Føje straks. Hun begav sig paa sin adstadige Maade ud af Stuen som en vandrende Klokke. Under de struttende Skørter bevægede Benene sig som en Knebel.

„Sig mig,“ sagde Frøken Evaldsen, da hun kom tilbage, „veed De, om den unge Jægermesterinde Hagen har været her for nylig?“

„Jægermesterinde Hagen? Her kommer jo saa mange og vil tale med Herren. Hvordan ser den Dame ud?“

„Hun er mørkeblond. Omtrent paa min Højde. Ganske smuk.“

„Har hun en blaa Fløjlshat med sort Fjer?“

„Det tror jeg næsten.“

„Jo, saa har den Dame været her med Blomster et Par Gange.“

„Jeg ser, der staar en frisk Buket derinde i Salen. Det er maaske hende, der har bragt den? — Sig det kun oprigtigt,“ sagde hun, da hun saae, at lille Jensen ømmede sig ved at svare.

„Ja. Den Dame havde den med. Men Herren tog forresten ikke imod hende.“